

МОТИВИ: Срещу подсъдимия Х. К., гражданин на **** ***, е предявено обвинение за това, че на 22.08.2023 година на ГКПП „Капитан Андреево“, Община Свиленград, област Хасково дал дар – парична сума в размер на 270 евро с левова равностойност от 528,07 лева /пет банкноти с номинал от 50 евро и серийни номера ***; ***; ***; ***; *** и една банкнота с номинал от 20 евро и сериен номер ***/ на длъжностно лице, имащо качеството „*****“ , а именно на И.П.М. – *** група на ****, ***** от ***-** към **, *** *****-****, заемащ длъжността "****", за да извърши същия действие по служба, а именно да пропусне Е.Я. да премине от Република България в Република Турция, без да притежава необходимите документи за това – престъпление по чл.304а вр. чл.304 ал.1 от НК.

Подсъдимият разбира в какво е обвинен и се признава за виновен. В хода на проведеното предварително изслушване той изрично заявява, че признава фактите, изложени в обстоятелствената част на обвинителния акт и дава съгласие да не бъдат разпитвани свидетелите, в чиито показания се съдържат гласните доказателства, както и да не бъдат събирани други доказателства в подкрепа на обвинителната теза. Тези изявления на подсъдимия в съчетание с установената от съда кореспонденция между самопризнанието и доказателствата в досъдебното дело, съдът прие за запълващи хипотезата на чл.371 т.2 от НПК и удовлетворяващи изискванията за провеждане на съдебното следствие при условията на този диференциран ред.

Съдът като прецени събраните по делото доказателства, приема за установено следното:

Подсъдимият Х. К. е **** гражданин, роден в гр. **, област **, ****. Той често посещавал България, за да гостува на свои познати или роднини. През месец август на 2023 г. К. бил поканен на сватба в гр. Кърджали, като по този повод кандидатствал за издаване на българска виза, с каквото бил снабден. Тази виза разрешавала престоя му на територията на България за периода 13.08.2023 г.- 23.08.2023 г. На 12.08.2023 г. подсъдимият предприел планираното пътуване до страната ни, като бил придружен от свидетелката Е.Я. – **** на негов племенник. Родителите на Е.Я. били **** ****с **** гражданство - **** и ****. На това основание на 26.06.2023 г. от Община Кърджали на свид. Я. било издадено ****уверение за раждане с №****. Именно във връзка с издаването на този документ свидетелката Я. предприела посещението си в страната ни, като целта ѝ била да подаде необходимите документи за снабдяване с български международен паспорт, който да използва при пътуване между двете държави, без да е необходимо да кандидатства за виза.

Така в изпълнение на своите намерения на 12.08.2023 г. подсъдимият Х. К. и свид. Е.Я. отпътували заедно от ****я град ***** с лек автомобил марка „Тойота“, с **** регистрационен № *****, собственост на съпруга на свид. Я.. Сутринта на 13.08.2023 г. двамата пристигнали на ГКПП „Капитан Андреево“, като при извършената паспортна проверка К. представил два **** паспорт - неговия и на свид. Я., както и българското удостоверение за раждане на свидетелката. Граничният служител - свид. И. Л., извършил преглед на представените му документи, направил справка в АИС - БДС, от която установил, че свид. Е.Я. е ***** гражданка, с посочените в удостоверението данни, която нямала издавани български документи за самоличност. Сравнил също така имената на родителите на свидетелката, посочени в *****й лична карта, с тези, които били посочени в удостоверението и така установил, че същите съвпадат. В АИС - ГК въвел номера на удостоверението за раждане и данните, посочени в него за свид. Я.. В **** паспорт на същата граничният служител не поставил входящ граничен печат, тъй като прел, че лицето влиза в Република България като *****гражданин, завръщащ се от чужбина. След извършената проверка свид. Л.пропуснал подсъдимия К. и свид. Я. да влязат в страната, като ги предупредил, че на свид. Е.Я. трябва да бъдат издадени *****документи за

самоличност, които тя да представи при граничната проверка на излизане от страната.

След влизането си на територията на страната ни подсъдимият К. и свид. Я. се установили в гр. *****. Тъй като за издаването на *****документи за самоличност било необходимо Я. да има адресна регистрация в избраното от нея населено място за уседналост в България, тя и К. посетили офис на фирма, която оказвала съдействие при подаването на документи за адресна регистрация. В този офис със съдействието на служител на фирмата били попълнени документите на свид. Е.Я., след което същите били подадени в Община Кърджали.

Докато изчаквали приключването на процедурата за адресна регистрация, К. и Я. се срещнали със свои познати и посетили сватбеното тържество, на което били поканени. Визата за пребиваване на подсъдимия обаче изтичала на 23.08.2023 г. и той трябвало да напусне България до тази дата. Затова той и свид. Е.Я. отново посетили офиса на фирмата, за да проверят развитието на административното производство. Там им било разяснено, че адресната регистрация на свидетелката ще отнеме време и не било възможно да завърши в рамките на планирания престой. Предупредили ги също така, че ако свид. Я. реши да тръгне за Турция без издаден *****международен паспорт, съществувала възможност на границата да не бъде пропусната да излезе от България, тъй като била влязла в страната „с удостоверение за раждане“ и точно затова било необходимо при напускането на страната да има издаден български международен паспорт.

Подсъдимият К. не можел да остави свид. Я. сама в България и затова взел решение двамата да отпътуват заедно за Турция, като на ГКПП „Капитан Андреево“ той да даде парична сума /подкуп/ на извършващия проверката граничен полицай и да помоли същия да пропусне неразполагащата с *****паспорт Е.Я.. Така на 22.08.2023 г. двамата тръгнали от гр. Кърджали с лекия автомобил марка „Тойота“, с ***** регистрационен № ***** и около 20.00 ч. пристигнали на ГКПП „Капитан Андреево“, където се установили за проверка на трасе „Изходящи леки автомобили и автобуси“. Докато изчаквали реда си за извършване на гранична проверка, К. взел *****я паспорт на свид. Я. и поставил между страниците му две банкноти с номинал от 50 евро.

В този момент на пункта служебните си задължения във връзка с осъществяване на граничен контрол изпълнявал свид. И.П.М.. Той бил *** група в ***** „*****“ от ***- ***към *****- ***, със специфично наименование на длъжността му „*****“. Свидетелят М. изпълнявал служебните си задължения в полицейска униформа, носеща отличителните белези на „*****“ и илюстрираща длъжностното му качество. Като служител в структурата при ***** „*****“ на *****правомощията на М. били регламентирани в Закона за министерството на вътрешните работи /ЗМВР/, Наредбата за граничните контролно - пропускателни пунктове, приета с ПМС № 104/20.05.2002 г., Инструкция № 81213-813/09.07.2015 г. за реда и организацията за осъществяване на граничните проверки на граничните контролно - пропускателни пунктове, издадена от министъра на вътрешните работи, обн. ДВ, бр.55/21.07.2015 г., както и в длъжностната му характеристика.

Въз основа на горепосочените актове като полицейски орган свидетелят М. имал правомощията да осъществява граничен паспортно - визов контрол на ГКПП „Капитан Андреево“ на лицата и транспортните средства, преминаващи през границата от Република България за Република Турция, като сред основните му задачи били разкриване и предотвратяване на престъпления и нарушения против сигурността на държавната граница и паспортно - визовия режим на територията на ГКПП. Като ***** **, извършващ проверка на първа линия, с каквито функции И.М. бил натоварен на 22.08.2023 г. на АРМ 12, правомощията му включвали извършването на цялостна гранична проверка на документите за пътуване на излизащите през границата лица, а именно проверка на самоличността на лицето чрез идентификация, проверка на валидността на документа, както и проверка за спазване срока за пребиваване. В случай на установена липса на данни за законно влизане на територията на страната, свидетелят М. имал право да не допуска преминаването на лицата и автомобилите, а също така да предприеме действия лицето и

превозното средство да не напускат района, където се извършва контрола. Служебните задължения на свид. М. като ***** предвиждали действията по въвеждане на данните за водача и пътниците в българската гранична система, полагането на изходен граничен печат в документите им за пътуване, и при изрядност на същите, пропускането на пътуващите през границата на страната.

В изпълнение на горепосочената служебна дейност М. предприел проверка на управлявания от К. лек автомобил, на личните документи на самия К., както и на пътуващата в същия автомобил свидетелка Я.. По време на граничния контрол К. подал през отворения прозорец на служебното полицейско помещение /гише/ двата **** задгранични паспорта - паспорта № ***** на негово име и паспорт № ***** на името на свид. Е.Я., както и черен калъф, в който се намирало свидетелството за регистрация на автомобила. Първоначално М. извършил проверка на свидетелството за регистрация на автомобила, от което въвел данните за МПС и регистрационния номер в системата за граничен контрол. След това извършил проверка на паспорта на подсъдимия Х. К., като установил, че водачът на автомобила се идентифицира със снимката в представения му документ. Установил също така, че на една от страниците на паспорта имало положен визов стикер с валидност десет дни, на основание на който обвиняемият бил влязъл и пребивавал на територията на Република България. При проверката на паспорта на К. свидетелят М. не установил нередности, поради което го обработил в автоматизираната система за излизане от страната. Когато започнал проверката на паспорта на свидетелката Я., при отварянето на документа, М. видял, че на страницата със снимката и личните данни на притежателя на документа имало поставени прегънати по средата две светлокафяви на цвят банкноти с номинал от 50 евро. Тъй като понякога се случвало пътниците да забравят банкноти в документите, които представляли за проверка, свидетелят М. затворил паспорта и през отворения прозорец на помещението го върнал на К., като му казал на *****език, че между страниците на паспорта имало забравени пари, които следвало да вземе, а след това отново да му представи паспорта. Подсъдимият К. взел паспорта, извадил поставените в него банкноти, които положил в скута си, след което отново предал паспорта на свид. М.. При проверката свидетелят установил, че паспортът бил на името на свид. Е.Я.. Извършил идентификация на жената, пътуваща в автомобила и установил, че външните ѝ белези отговарят на снимката в представения му *****паспорт. След това започнал да търси на страниците на паспорта положен визов стикер или разрешително за пребиваване, на основание на които свид. Я. била влязла и пребивавала на територията на Република България. Свидателят не установил наличие на такива документи. В паспорта нямало и положени граничните печати нито за излизане от Република Турция, нито за влизане в Република България. През отворения прозорец на гишето свид. М. попитал К. по какъв начин Я. е влязла в България и дали същата притежава издаден български документ за самоличност или стар **** задграничен паспорт, в който да има положена виза. Подсъдимият обяснил, че свид. Я. е влязла заедно с него в Република България с *****си паспорт и не притежавала други документи. Тогава М. отново проверил страниците на паспорта, но не видял положени в него гранични печати. През гишето подал паспорта на К., за да се увери последния, че в него нямало положен входящ граничен печат. Подсъдимият взел паспорта, след което извадил от джоба си три банкноти с номинал от 50 евро и една банкнота от 20 евро, взел също така и двете банкноти от 50 евро, които все още били в скута му, прегънал всички банкноти през средата, поставил ги в паспорта и отново го подал през отвореното гише на свид. М.. Когато отворил паспорта, свидетелят видял, че между страниците му имало поставени няколко банкноти с номинал от 50 евро. Попитал на **** К. за какво са банкнотите, които били поставени в паспорта на Е.Я. и подсъдимият му отговорил, че е поставил банкнотите, за да ги пропусне заедно със свид. Я. да се приберат в Турция.

Веднага след това свид. М. затворил гишето, взел паспортите на К. и на Я., както и черния калъф, в който било поставено свидетелството за регистрацията на автомобила и отишъл до дежурната стая в административната сграда, където уведомил началника на смяната свид. Н. Р. за дадения му подкуп. Р. разпоредил на свид. М. да се върне на гишето и

да извърши проверка в АИС - ГК за датата, на която подсъдимият е влязъл в страната ни. При тази проверка свид.М. установил, че К. е влязъл в България на 13.08.2023 г. сутринта през ГКПП „Капитан Андреево“ - шосе, за което уведомил свид.Р. По разпореждане на последния автомобилът и пътуващите с него лица били отклонени за извършване на допълнителна проверка.

Междувременно свид. Н. Р. прегледал записите от видеонаблюдението от 13.08.2023 г. на трасе „Входящи леки автомобили“, както и от АРМ 15, на което била извършена проверката на документите на К. при влизането му в България. От записите установил, че при граничната проверка подсъдимият бил представил два *****задгранични паспорта и черен калъф със свидетелството за регистрация на автомобила. На записите се виждало също така, че между страните на *****я паспорт на свид. Я. било поставено и българско удостоверение за раждане, въз основа на което същата била пропусната да влезе в страната като лице притежаващо българско гражданство, завръщащо се в страната. Така било установено, че при влизането си в Република България свид. Я. била въведена в граничната система с българско удостоверение за раждане, а печат в *****й задграничен паспорт не е бил поставен. Това установила и свидетелката Т. М. Х., която изпълнявала служебните си задължения на работно място „*****“. Тя разговаряла със свид. Я., от която разбрала за притежаваното и носено от нея *****удостоверение за раждане. В това Х. и лично се уверила, след като документът ѝ бил предаден от Я..

За случая бил уведомен и дежурен разследващ полицай, който извършил оглед на местопроизшествие. С протокол за доброволно предаване свид. И.П.М. предал пет броя банкноти със с номинал от 50 евро, със серийни номера *****; *****; *****; *****; ***** и един брой банкнота с номинал от 20 евро със сериен номер *****.

Така изложената фактическа обстановка се потвърждава от показанията на разпитаните в хода на досъдебното производство свидетели, приложените по делото писмени доказателствени средства и приобщените веществени доказателства. Информацията, съдържаща се в тези доказателствени източници, напълно кореспондира с направените от подсъдимия К. самопризнания в дадените пред органа на досъдебното производство обяснения, които са в пълен синхрон с показанията на разпитаните свидетели и основно с тези, дадени от свидетеля И. М.. Както представеното от М., така и обясненото от К. е конкретно, последователно и взаимно допълващо се относно времето, мястото и начина, при които са били изпълнявани служебните задължения от първия и относно повода, механизма и средствата на взетото и изпълнено решение за предоставяне на въпросните банкноти, от страна на втория. Детайлен е разказът на свидетеля М. относно установените служебни отношения с двете пътуващи през границата лица, на които той подробно разяснил действията, които е било необходимо да предприемат, за да бъде извършен необходимия граничен контрол. Изцяло съпадащ с обясненията на подсъдимия е и разказът на свидетеля относно повторното указание да бъде представен притежаван от свидетелката Я. документ – паспорт, с цел да бъде удостоверено регистрираното влизане в страната. В представеното пред органа на досъдебното производство К. не е отрекъл, че поставянето на банкнотите – първите две с номинал от по 50 евро и вторите, общо шест с номинал от по 50 и 20 евро, се е дължало не на неволното им поставяне между страниците на *****я паспорт или път на неразбиране на дадените му от граничния полицай указания, а на предварителното му решение да мотивира граничния полицай към точно определено действие – да пропусне Я. да напусне страната, смятайки, че липсата на издаден български документ за самоличност пречатства легитимното преминаване през граничния пункт. Така, според разказаното от него, се породило и решението му да предостави на полицейския служител дар, който трябвало да подтикне този служител да изпълни своите задължения, а именно да разреши на спътника му излизане от България. Настоятелните действия на К. – полагането на повече на брой банкноти в паспорта, въпреки връщането на първите две, за което конкретно и последователно свидетелят М. разказва, са ярка илюстрация за изпълнението именно на това намерение. Още при започването на проверката К. е предоставил две банкноти от по 50 евро на граничния служител, като след поканата от

страна на последния да вземе парите и отново да предаде паспорта за продължаване на проверката, подсъдимият е взел от дрехата си още четири банкноти, към които добавил първите, прегънал всички и отново ги предал, смятайки, че така ще постигне замисленото – граничният полицаи да разреши на Я. да напусне страната. Действията на подсъдимия, едновременно с предоставянето на парите и недвусмислената покана към М. да ги получи, са очевидна демонстрация именно на тази цел – полицейският служител да изпълни вменената му служебна функция, но без да проведе всички онези действия, които документалният граничен контрол е налагал. Както вече беше посочено по-горе, свидетелят И. М. към процесната дата е заемал и изпълнявал длъжността „****“ в 03 група на ГКПП „Капитан Андреево“, като възложените му длъжностни функции са включвали проверка на личните документи на преминаващите от Република България в Република Турция лица, както и проверка на документите, касаещи управляваните от тях превозни средства. Част от тези задължения съгласно разпоредбата на чл.32 ал.1 от Инструкция № 8121з-813/09.07.2015 г. била и проверката на документа за пътуване на излизащите през границата граждани на трети страни, като каквито безспорно подсъдимият и свидетелката Я. са се обозначили чрез представените от тях паспорти, издадени от Република Турция, което пък съгласно същата инструкция е изисквало както идентификация на лицата /чл.32 ал.1 т.1/, така и проверка за спазване на срока на пребиваването им в България /чл.32 ал.1 т.4/. Именно в изпълнение на задължението за установяване на тези условия за легитимно напускане на страната, свидетелят М. е изискал да му бъде представен паспортът за задгранично пътуване на свидетелката Я., като от своя страна точно осъществяването на тази проверка подсъдимият е целял да избегне, считайки, че без издаден от българските власти паспорт спътничката му няма да бъде пропусната да напусне страната, а единственият способ за това е на проверяващия да бъде даден паричен дар, какъвто той е и предоставил. В този смисъл е налице и необходимата съгласно наказателноправната норма връзка между служебната компетентност на адресата на подкупа и преследвания от подсъдимия административен резултат.

Безспорно е също, че свидетелят М., на когото подсъдимият е предоставил паричната сума, е „длъжностно лице“ по смисъла на чл. 93, т. 1, б. „а“ от НК, тъй като той е изпълнявал служба в държавно учреждение - в ***** към **** ***** „*****_*****“, където е била назначен на длъжността „****“ и му била възложена трудова функция, несъставляваща дейност само на материално изпълнение.

Казаното дотук обуславя извода, че обективните признаци на престъплението по чл. 304, ал. 1 от НК следва да се приемат за установени. Същото се отнася и за квалифициращия деянието признак по чл. 304а от НК, а именно – подкупът да е даден на „полицейски орган“. Свидателят М. е имал това качество, видно от заемащата от него длъжност на ****, както и от обстоятелството, че към инкриминираната дата той е извършвал охранителна и контролна дейност, които дейности съгласно разпоредбите на чл. 14, ал. 1 и 2, както и чл. 30, ал. 1, т. 2, т. 5 и т. 8 от ЗМВР се осъществяват само от полицейски органи. Дефиниция на понятието „полицейски орган“ се съдържа в разпоредбата на чл. 57 от ЗМВР, в която чрез метода на изброяването законодателят е идентифицирал лимитативно кръга от лицата, попадащи в категорията „полицейски орган“, както чрез конкретно посочване, така и с оглед вида на възложените им функции, като препратката е към разпоредбите на чл. 6, ал. 1, т. 1-3, т. 7 и т. 8 от същия закон, включващи охранителната и контролната функция, с каквато е бил натоварен и свидетелят М.. Към момента на деянието той е изпълнявал полицейска дейност, която заради носеното облекло с характерни обозначителни знаци и съдържанието на предприетата проверка, а от друга страна позиционирането и типа на работното му място, несъмнено е станала достояние на подсъдимия.

Последното, като кореспондиращо и обуславящо субективната страна на престъплението, е показател за формираното отношение на подсъдимия към обективните параметри на поведението му. Същият е имал представа както за длъжностното качество на лицето, на което е дал подкуп, така и за естеството на изпълняваните от полицейския орган към този момент служебни функции, предопределени от длъжностното му качество на

граничен полицаи. Освен това, подсъдимият е съзнавал общественотоопасния характер на извършеното, предвиждал е противоправните му последици и е искал тяхното настъпване. Ето защо, съдът прие, че престъплението е извършено в условията на пряк умисъл като форма на вината, като в допълнение на казаното по-горе, следва да се има предвид, че направеното от подсъдимия, макар и невербално, но достатъчно красноречиво заявление на намерението му в контекста на предприетия документален контрол, илюстрира осъзната връзка между даваната сума и преследваното изпълнение на служебните ангажименти. Тук следва да се посочи, че подсъдимият е целял мотивацията на граничния полицаи именно към реализиране на възложената му служебна работа, т.е. към съобразено с норматива и длъжностите задължения поведение, а не към бездействие, което би се оказало в разрез с последните, доколкото нито отправените от М. към К. изявления, нито пък регламентираните в горепосочената инструкция правила са препятствали издаването на разрешение Я. да напусне страната, а единствено са сочели, респ. налагали извършването на допълнителна проверка /допълнителна справочна дейност/ относно влизането на лицето в страната и използвания за това документ. В този смисъл, а и с оглед повдигнатото от прокурора обвинение за преследвано от подсъдимия правомерно служебно действие, тезата, че целта е била Я. да бъде пропусната без да притежава необходимите документи за това, се явява лишена от правно основание и именно това наложи подсъдимият да бъде оправдан по това фактическо обвинение.

На следващо място, деянието безспорно е довършено, въпреки че неследващите се облаги не са били приети от служителя М.. Те обаче са попаднали в неговата фактическа власт /той е оставил парите върху работния си плот/, т.е. те са напуснали патримониума на подсъдимия и са останали в държане на техния адресат, с което изпълнителната дейност е била завършена, а общественотоопасните последици постигнати – предоставянето на дар, за да се действа или бездейства противоправно в служебната сфера. Ето защо, съдът квалифицира деянието като довършено и призна подсъдимия за виновен в престъпление по чл. 304а, вр. чл. 304, ал. 1 от НК, като прие, че горепосоченото изменение по фактите не рефлектира върху правната оценка на инкриминираното поведение.

При определяне на наказанието съдът отчете обществената опасност на извършеното и сведенията за опасността на самия деец, смекчаващите и отегчаващите отговорността му обстоятелства. Подсъдимият Х. К. е роден на ***** година в гр.*****, *****, гражданин е на*** ****. Той е с чисто съдебно минало и добри характеристични данни – ***е, работи като ****, липсват сведения за други противоправни прояви. В аспекта на процесуалното поведение на подсъдимия се отчете оказаното съдействие за разкриване на обективната истина в хода на досъдебното производство и направеното самопризнание в този стадий на наказателния процес, разкриващо своевременно проявената самокритичност към извършеното. Отегчаващи вината обстоятелства не се установиха. Ето защо, съдът прие, че в случая са налице предпоставки за определяне на наказанието при превес на смекчаващите отговорността обстоятелства и затова прецени, че наказание „лишаване от свобода за срок от шест месеца“ е адекватно на извършеното и подходящо за постигането на преследваните от закона индивидуални и превантивни цели. На основание чл.58а ал.1 от НК размерът на това наказание беше редуциран с 1/3 и така окончателно наложеното се отмери на „лишаване от свобода за срок от четири месеца“. При налагане на кумулативно предвиденото по-леко наказание „глоба“ съдът отчете макар и оскъдните сведения за имотното състояние на подсъдимия – тези, които могат да бъдат изведени от трудовата му заетост, възрастта му и семейните му ангажименти. При тези данни беше съобразено, че подходящата имуществена санкция следва да бъде в размер на 300 лв., който съдът наложи. Като се прецени, че в случая са налице предпоставките на чл.66 ал.1 от НК, включително липсата на необходимост от ефективно изтърпяване на наложеното наказание „лишаване от свобода“, за да бъдат постигнати целите на наказанието, визирани в чл.36 от НК, съдът отложи изтърпяването на същото за срок от три години, считано от влизане на присъдата в сила.

На основание чл. 307а от НК съдът отне в полза на държавата предмета на

престъплението, а именно: пет банкноти с номинал от 50 евро и серийни номера ***, ***, ***, ***, *** и една банкнота с номинал от 20 евро и сериен номер ***.

Така мотивиран, съдът постанови присъдата си.

Председател: